

Искания на жалбоподателя

- Да се обяви, че жалбата на г-н Affi Pascal N'Guessan е допустима,
- да се отмени Определение по дело T-352/11 от 13 юли 2011 г., с което се установява, че жалбата е недопустима,
- да се върне делото за разглеждане от Общия съд, за да може жалбоподателят да защити правата си,
- да се осъди Съвета на Европейския съюз да понесе съдебните разноски на основание членове 69 и 73 от Процедурния правилник на Съда.

Правни основания и основни доводи

Жалбоподателят излага следните правни основания в подкрепа на жалбата си:

- Настъпване на непреодолима сила поради военни действия, прекъсващи давността. Настъпилите за жалбоподателя събития от месец ноември 2010 г. в Кот д'Ивоар, представлявали случай на непреодолима сила по смисъла на член 45 от Статута на Съда на Европейския съюз поради военното положение, което водело до прекъсване на давностните срокове на актовете, приети по отношение на него от Съвета.
- Настоящият случай на непреодолима сила поради война бил пречка за жалбоподателя да упражни свободно своето право да подаде жалба срещу актове, които явно нарушават основни права.
- Основните права и свободи стояли над принципа на правна сигурност. Като изтъквал принципа на правна сигурност, за да обяви искането на жалбоподателя за недопустимо, Общият съд засягал основното право на достъп до съд и правото на защита. По този начин жалбоподателят бил лишен от правото да бъде изслушан от компетентна юрисдикция.
- Непротивопоставимост на срока поради отдалеченост и на срока за обжалване в случай на война. Срокът за отдалеченост и срокът за обжалване не могли да се изтъкват срещу адресат, пребиваващ в държава, в която се води война. Подобни срокове били приложими единствено в мирно време и на европейския континент. Жалбоподателят обаче се намира на друг континент и поради тази причина стриктното прилагане на член 102 от Процедурния правилник на Общия съд в настоящия случай безспорно е нарушение на член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи и на член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз.

— По-високият ранг на член 263 от Договора за функционирането на Европейския съюз. Член 102 от Процедурния правилник на Общия съд обезсилвал задължението за уведомяване, предвидено от Договора за функционирането на Европейския съюз, което гласи, че срокът за обжалване тече, считано от публикуването на акта, от неговото съобщаване или от деня, в който заинтересованото лице е узнало за него. Всъщност член 102 от Процедурния правилник пренебрегвал задължението за уведомяване и не вземал предвид деня, в който жалбоподателят действително е узнал за акта, като така стеснявал буквата и духа на член 263 ДФЕС. По този начин член 102 поставял под въпрос правата, предвидени и защитени от Договора, който има повисша правна сила и е задължителен за институциите на Европейския съюз. Следователно тъй като обжалваните актове не са били съобщени на жалбоподателя, в нарушение на член 263, параграф 5 от Договора за функционирането на Европейския съюз, срокът за обжалване може да започне да тече едва считано от момента, в който той е узнал за приетите спрямо него актове.

— Сериозно засягане на основните права и свободи. Прогласеният от Общия съд принцип на правна сигурност сериозно поставял под въпрос правната сигурност в цялост, тъй като на правните субекти, пребиваващи извън Европейския съюз и то в страна, в която се води война, се налагат санкции, срещу които те не могат надлежно да упражнят своето право на обжалване, тъй като не са узнали за санкцията.

— При условията на евентуалност жалбоподателят иска отмяна на актовете, приети от Съвета спрямо него, поради тежестта на нарушението на основните права и свободи. Като се има предвид, че обжалваните актове нарушавали основни свободи, защитени от различни международни договори, Съдът трябвало да ги отмени, тъй като тяхната незаконосъобразност нарушавала установения европейски правов ред, както и поради съображението, че срок за обжалване не можел да бъде противопоставен на толкова сериозно нарушение на защитените основни права и свободи.

Преюдициално запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāts (Република Латвия) на 17 октомври 2011 г. — SIA „Mednis“/Valsts ieņēmumu dienests

(Дело C-525/11)

(2012/C 6/08)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākās tiesas Senāts

Страни в главното производство

Ищец: SIA „Mednis“

Ответник: Valsts ieņēmumu dienests

Преюдициални въпроси

Дали по силата на член 183 от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност държава членка има право, без да провежда специално разглеждане и единствено въз основа на математически изчисления, да откаже възстановяването на частта от надвзетия ДДС, която надвишава 18 % (общата ставка на ДДС) от общата стойност на облагаемите сделки, осъществени през съответните месечни данъчни периоди, докато националната данъчна администрация не получи годишната данъчна декларация на данъчнозадълженото лице по ДДС?

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр.1.

Преюдициално запитване, отправено от Augstākās tiesas Senāts (Република Латвия) на 10 октомври 2011 г. — SIA „Ablessio“/Valsts ieņēmumu dienests

(Дело C-527/11)

(2012/C 6/09)

Език на производството: латвийски

Запитваща юрисдикция

Augstākās tiesas Senāts

Страни в главното производство

Жалбоподател: SIA „Ablessio“

Ответник: Valsts ieņēmumu dienests

Преюдициални въпроси

1. Трябва ли Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност да се тълкува в смисъл, че не допуска на дадено лице да бъде отказан индивидуален номер, който служи за идентификацията му като данъчнозадължено лице, на основание на това, че притежателят на дял от капитала на това лице вече неколкратно е получавал индивидуален номер за други дружества, които в действителност никога не са осъществявали икономическа дейност, и е прехвърлял дела си в тези дружества на трети лица малко след получаването на индивидуален номер?
2. Трябва ли член 214 от тази директива, във връзка с член 273 от същата, да се тълкува в смисъл, че позволява на данъчната администрация, преди да предостави индивидуалния номер, да се увери в това, че данъчнозадълженото лице има възможност да осъществява облаганата с данък дейност, когато този контрол е насочен към осигуряване правилното събиране на ДДС и предотвратяване възможността за избягване на данъчно облагане?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1